

3) Zarzut trzeci dotyczący tego, że

— poprzez utrzymanie nazwy strony skarżącej w wykazie Rada naruszyła wymogi proceduralne w zakresie przedstawienia odpowiedniego uzasadnienia przewidziane w decyzji 2010/413/WPZiB, zmienionej decyzją 783/2011/WPZiB i wykonywanej przez rozporządzenie nr 1245/2011, na mocy której strona skarżąca pozostaje wymieniona w wykazach; a także wymogi dotyczące poszanowania prawa do obrony i prawa do skutecznej kontroli sądowej;

4) Zarzut czwarty dotyczący tego, że

— wskazanie dotyczące strony skarżącej narusza jej prawo własności i zasadę proporcjonalności.

(¹) Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 1245/2011 z dnia 1 grudnia 2011 r. dotyczące wykonania rozporządzenia (UE) nr 961/2010 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 319, z 2.12.2011, s. 11).

(²) Decyzja Rady 2011/783/WPZiB z dnia 1 grudnia 2011 r. dotycząca zmiany decyzji 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 319, z 2.12.2011, s. 71).

Skarga wniesiona w dniu 10 lutego 2012 r. — Hemmati przeciwko Radzie

(Sprawa T-68/12)

(2012/C 109/54)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Abdolnaser Hemmati (Teheran, Iran) (przedstawiciele: adwokaci B. Mettetal i C. Wucher-North)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności pkt 7 tabeli A załącznika VIII do rozporządzenia (UE) 961/2010, zmienionego zgodnie z załącznikiem do rozporządzenia wykonawczego Rady nr 1245/2011 (¹), w zakresie, w jakim dotyczy strony skarżącej;

— stwierdzenie nieważności pkt 7 tabeli A załącznika II do decyzji Rady 2010/413/WPZiB, zmienionej zgodnie z załącznikiem do decyzji Rady 2011/783/WPZiB (²), w zakresie, w jakim dotyczy strony skarżącej;

— stwierdzenie nieważności art. 16 ust. 2 rozporządzenia (UE) 961/2010 wykonywanego przez rozporządzenie 1245/2011 w zakresie, w jakim dotyczy strony skarżącej;

— stwierdzenie nieważności art. 19 ust. 1 lit. b) decyzji 2010/413/WPZiB zmienionej decyzją 783/2011/WPZiB w zakresie, w jakim dotyczy strony skarżącej;

— stwierdzenie nieważności art. 20 ust. 1 lit. b) decyzji 2010/413/WPZiB zmienionej decyzją 783/2011/WPZiB w zakresie, w jakim dotyczy strony skarżącej;

— stwierdzenie nieważności pisma — decyzji z dnia 5 grudnia 2011 r.; oraz

— obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1) Zarzut pierwszy dotyczący tego, że

— Rada naruszyła wymogi proceduralne w zakresie przedstawienia odpowiedniego uzasadnienia dotyczącego umieszczenia strony skarżącej w wykazie ujętym w zaskarżonym rozporządzeniu nr 1245/2011 i zaskarżonej decyzji 2011/783/WPZiB;

2) Zarzut drugi dotyczący tego, że

— nawet jeśli Sąd miałby uznać, iż uzasadnienie przedstawione przez Radę jest wystarczające, Rada dopuściła się oczywistego błędu w ocenie okoliczności faktycznych, gdyż strona skarżąca nie jest powiązana z interesami „Daftar” i nie przyczynia się do finansowania strategicznych interesów tak zwanego „reżimu” ani jego rzekomego programu nuklearnego. Tym samym materialne kryteria wskazania przewidziane w decyzji 2010/413/WPZiB zmienionej decyzją 2011/783/WPZiB nie są spełnione w odniesieniu do strony skarżącej, zatem Rada dopuściła się oczywistego błędu w ocenie przy określaniu, czy kryteria te zostały spełnione, czy nie. Ponadto Rada nie zastosowała właściwie odpowiednich kryteriów.

3) Zarzut trzeci dotyczący tego, że

— wskazanie dotyczące strony skarżącej narusza jej prawo własności i zasadę proporcjonalności.

(¹) Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 1245/2011 z dnia 1 grudnia 2011 r. dotyczące wykonania rozporządzenia (UE) nr 961/2010 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 319, z 2.12.2011, s. 11).

(²) Decyzja Rady 2011/783/WPZiB z dnia 1 grudnia 2011 r. dotycząca zmiany decyzji 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 319, z 2.12.2011, s. 71).

Skarga wniesiona w dniu 17 lutego 2012 r. — Zavvar przeciwko Radzie

(Sprawa T-69/12)

(2012/C 109/55)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Seyed Hadi Zavvar (Dubaj, Zjednoczone Emiraty Arabskie) (przedstawiciele: S. Zaiwalla, P. Reddy i F. Zaiwalla, solicitors, D. Wyatt, QC (Queen's Counsel), i R. Blakeley, barrister)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności ust. 22 tabeli A załącznika do decyzji 2011/783/WPZiB ⁽¹⁾ w zakresie, w jakim dotyczy on skarżącego;
- stwierdzenie nieważności ust. 22 tabeli A załącznika do rozporządzenia nr 1245/2011 ⁽²⁾ w zakresie, w jakim dotyczy on skarżącego;
- stwierdzenie, że art. 20 ust. 1 lit. b) decyzji 2010/413/WPZiB, zmienionej decyzją 2011/783/WPZiB, nie ma zastosowania do skarżącego;
- stwierdzenie, że art. 16 ust. 2 rozporządzenia 961/2010, wykonywanego przez rozporządzenie nr 1245/2011, nie ma zastosowania do skarżącego; oraz
- obciążenie Rady kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi 4 zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący tego, że
 - kryteria wskazania przewidziane w decyzji 2010/413/WPZiB i rozporządzeniu nr 961/2010 nie są spełnione w przypadku skarżącego;
- 2) Zarzut drugi dotyczący tego, że
 - nałożenie środków ograniczających na skarżącego rażąco narusza przysługujące mu prawa podstawowe oraz prawa człowieka i jest niezgodne z zasadą proporcjonalności;
- 3) Zarzut trzeci dotyczący tego, że
 - środki ograniczające zostały nałożone na skarżącego przez Radę z naruszeniem proceduralnych obowiązków Rady i prawa skarżącego do obrony;
- 4) Zarzut czwarty dotyczący tego, że
 - w zakresie, w jakim odpowiednie wnioski wymienionych banków o stwierdzenie nieważności dotyczących ich wskazań zostaną uwzględnione, musi nastąpić stwierdzenie nieważności wskazania dotyczącego skarżącego.

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2011/783/WPZiB z dnia 1 grudnia 2011 r. dotycząca zmiany decyzji 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 319 z 2.12.2011, s. 71).

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 1245/2011 z dnia 1 grudnia 2011 r. dotyczące wykonania rozporządzenia (UE) nr 961/2010 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 319 z 2.12.2011, s. 11).

Skarga wniesiona w dniu 17 lutego 2012 r. — Divandari przeciwko Radzie

(Sprawa T-70/12)

(2012/C 109/56)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ali Divandari (Teheran, Iran) (przedstawiciele: S. Zaiwalla, P. Reddy i F. Zaiwalla, solicitors, M. Brindle, QC (Queen's Counsel), i R. Blakeley, barrister)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji 2011/783/WPZiB ⁽¹⁾ i rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 1245/2011 ⁽²⁾ w zakresie, w jakim dotyczą one skarżącego; i
- orzeczenie, że art. 19 ust. 1 lit. b) i art. 20 ust. 1 lit. b) decyzji Rady 2010/413/WPZiB ⁽³⁾ i art. 16 ust. 2 rozporządzenia Rady (UE) nr 961/2010 ⁽⁴⁾ nie mają zastosowania do skarżącego;
- zarządzenie niestosowania art. 60 akapit drugi statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej do wskazania dotyczącego skarżącego; oraz
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi sześć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący tego, że skarżący nie jest prezesem Bank Mellat, jak błędnie twierdzi Rada.
- 2) Zarzut drugi dotyczący tego, że materialne kryteria wskazania przewidziane w decyzji Rady 2010/413/WPZiB i rozporządzeniu Rady (UE) nr 961/2010 nie zostały spełnione w odniesieniu do skarżącego lub że Rada dopuściła się oczywistego błędu w ocenie przy ustalaniu, że kryteria te zostały spełnione, dokonując przeglądu wskazania dotyczącego skarżącego.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący tego, że materialne kryteria wskazania w odniesieniu do Bank Mellat nie zostały spełnione lub że Rada dopuściła się oczywistego błędu w ocenie przy ustalaniu, że kryteria te zostały spełnione, dokonując przeglądu wskazania dotyczącego skarżącego.
- 4) Zarzut czwarty dotyczący tego, że utrzymanie w mocy wskazania dotyczącego skarżącego narusza przysługujące mu prawa podstawowe oraz prawa człowieka i zasadę proporcjonalności.